

תת"ע 224/02/14 - מדינת ישראל נגד זיאד אבו דיה

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 224-02-14 מדינת ישראל נ' אבו דיה
בפני כב' השופט נאיל מהנא

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מוטי דורנשטרך

המאשימה

נגד

זיאד אבו דיה ע"י ב"כ עו"ד מרואן ג'ראייסי

הנאשמים

הכרעת דין

מבוא:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה בתוקף, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה, תשכ"א- 1961 וכן נהיגה ברכב ללא פוליסה ביטוח בת תוקף על השימוש שלו ברכב, בניגוד לסעיף 2 לפקודת ביטול רכב מנועי, תש"ל- 1970.
2. על פי כתב האישום נטען כי, ביום 06.01.14 בשעה 07:58 לערך, נהג הנאשם ברכב מסוג טויוטה בדרך ביר נבאלה בירושלים, זאת כשאינו לו רישיון נהיגה תקף ופועל יוצא כשאינו פוליסת ביטוח בת תוקף על שימוש ברכב.
3. הנאשם כפר במיוחס לו וטען כי הוא לא נהג ברכב. במועד הכפירה נמסר כי "הרכב המשטרתי היה בבדיקה של רכב אחר והנאשם לא זוהה נוהג ברכב".

גדר המחלוקת:

4. אין מחלוקת, כי רכב הטייטה הינו רכב השייך לנאשם וכי הוא רשום פורמלית במשרד הרישוי על שם אשתו.
- אין גם מחלוקת כי השוטרים עסקו בזמן הגעת הרכב, בבדיקה של רכב אחר במרחק מה ממקום עצירת רכב הנאשם וכי הם ניגשו לרכב הנאשם ומצאו אותו שם עומד וכבוי.
- כולם מסכימים כי בעת שהשוטרים הגיעו לרכב לא איש במקום מלבד הנאשם וכי מפתחות הרכב היו בכיסו.

5. המחלוקת העיקרית בתיק זה הינה בשאלה, מי נהג ברכב. האם הנאשם נהג ברכב עד למקום עצירתו, כטענת המאשימה; או כטענת הנאשם, שהרכב הגיע למקום נהוג על ידי חברו מר מוחמד פראג.

הראיות:

6. מטעם המאשימה העידו השוטרים רס"ר מיכאל בן עזרא ויוסי מרדכיב. מטעם הנאשם העיד הנאשם בעצמו וחברו מר מוחמד פראג.

דין והכרעה

האם הנאשם נהג ברכב

7. על המאשימה הנושאת בנטל ההוכחה להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם נהג ברכב, וכי העובדות והראיות אינן מתיישבות עם מסקנה הגיונית אחרת כלשהי, זולת אשמת הנאשם. לעומת זאת, הנאשם, די לו בכך שיצביע על ספק סביר ויראה כי גרסתו הינה אפשרות מתקבלת על הדעת שיש לה אחיזה בחומר הראיות ושאיננה בבחינת השערה נטולת בסיס בראיות או אפשרות תיאורטית גרידא (ראה: י. קדמי, על הראיות, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע - 2009, חלק רביעי, עמ' 1674-1681).

8. לאחר ששקלתי את חומר הראיות שמעתי את העדים והתרשמתי מעדויותיהם הגעתי למסקנה כי האשימה הוכחה את האשמה שיוחסה לנאשם מעבר לכל ספק סביר. אני קובע כי מי שנהג ברכב אינו אחר מלבד הנאשם. ואסביר:

9. שני השוטרים העידו בפניי וטענו כי זיהו בוודאות את הנאשם כמי שנהג ברכב. אכן, כאשר רכב הנאשם הופיע לראשונה, השוטרים עסקו בדיקה של רכב אחר; אולם, הם הבחינו בנאשם נוהג ברכב ושמרו על קשר עין רצוף עד לעצירתו.

10. השוטרים העידו בפניי כי רכב הנאשם הגיע בנסיעה לכיוונו ובמרחק של 30 - 40 מטר פנה ימינה, והמשיך בנסיעה לכיוון צלע ההר ונעצר. אמנם, קיים שוני בעדויות שני השוטרים ביחס למרחק שבו נעצר רכב הנאשם, האחד טוען ל- 70 מטר והאחר טוען למרחק של 200 מטר, אולם, לא מצאתי כי יש בכך בכדי לעורר ספק שמא נפל בפגם בזיהוי הנאשם.

11. בעדותו בפניי אמר השוטר מיכאל בן עזרא כי **"ניתן היה לראות כי אף אחר לא יוצא את הרכב ולא עוזב את הרכב...."** (עמ' 3, ש' 13). ובהמשך טען כי הוא ראה בוודאות את הנאשם נוהג ברכב (עמ' 4, ש' 24; עמ' 5, ש' 23). עדותו זו של השוטר לא נסתרה ולכן אני מקבל אותה.

12. מנגד, עדותו של הנאשם לא הייתה אמינה בעיני והתגלו בה בסתירות רבות. הנאשם נחקר במשטרה בסמוך לאחר האירוע ומסר כי הוא לא נהג ברכב אלא חברו מוחמד אשר את שם משפחתו הוא אינו יודע. לטענתו, חברו מוחמד הוא אשר הביא את הרכב למקום. בנוסף, טען הנאשם כי הוא לא יודע את מספר הטלפון של מוחמד (ת/3, ש' 40-41). כאשר נשאל הנאשם איך הוא ידע איפה הרכב אם אין לו את מספר הטלפון של החבר מוחמד והוא השיב: **"חבר שלי הוא שכן שלי ואין לי את**

הטלפון שלו. אם אני צריך אותו אני קורא לו". הנאשם נשאל מאיפה החבר לקח את הרכב בבוקר והשיב: **"מהבית שלי"** (ת/3, ש' 57-58) והוא הגיע אל הרכב ברגל מהבית **"אני הייתי למטה, ירדתי ברגל מהבית"** (ת/3, ש' 53-54).

13. אין מחלוקת, כי החבר לא היה במקום כאשר השוטרים הגיעו לרכב. הנאשם טען בפני השוטרים כי חברו הלך "לקנות חשמל". כאשר נשאל הנאשם בחקירתו במשטרה היכן היה מוחמד בזמן שהשוטרים הגיעו למקום השיב הנאשם: **"הלך לחנות לקנות אוכל ושתייה"** (ת/3, ש' 42-43). אולם, כשהתבקש ליתן תשובה לשאלה מדוע לשוטרים במקום האירוע מסר כי מוחמד הלך לקנות חשמל השיב: **"אוכל, חשמל לא ידעתי איפה הוא הלך"** (ת/3, ש' 45-46).

14. בעדותו בפניי שינה הנאשם את גרסתו שוב והפעם טען כי חברו הביא לו את הרכב **והלך למקום עבודתו**.

15. תמוהה בעיניי גרסת הנאשם כי הוא יצא מהבית ברגל בעוד שחברו מוחמד, הביא לו את הרכב למקום. מדובר בשעות הבוקר המוקדמות ולא ברור מדוע לא נסע הנאשם ביחד עם החבר בתוך הרכב, ובחר להקדים ללכת לפניו רגלית. לכך לא התקבלה תשובה הגיונית כלשהי והדבר מעלה חשד לגבי אמיתות גרסתו של הנאשם.

16. לא זו אף זו, לראשונה בעדותו מסר הנאשם כי במועד בו ניגשו השוטרים אל הרכב הוא היה שותה קפה יחד עם חבר נוסף. לטענתו, השוטרים לא הבחינו בחבר זה מאחר והוא ישב בתחתית המדרון בתוך השדה שבו אמור היה לעבוד. אציין, כי השוטרים לא נשאלו על כך בחקירתם הנגדית על ידי הסניגור ולא זו אף זו, אותו חבר לא נקרא לעדות בבית המשפט. אם גרסת הנאשם נכונה, סביר הוא כי היה מבקש להזמין לעדות את אותו אדם שיכול להעיד על הימצאותו עימו עוד בטרם הגיע הרכב למקום.

17. אין מחלוקת, כי מפתחות הרכב היו בכיסו של הנאשם אולם וכי לנאשם לא היה רישיון נהיגה. בעדותו בפניי מסר הנאשם כי רישיון הנהיגה שלו היה אצל החבר שנהג ברכב (עמ' 10, ש' 13). הנאשם לא נתן הסבר מניח את הדעת מדוע הרישיון שלו יישאר בידי החבר שהביא לו את הרכב. המדובר, אם בכלל, ברישיון נהיגה של הנאשם, שלחבר אין כל צורך להחזיק בו והדבר מצטרף לכל אותם תהיות בגרסתו של הנאשם.

18. בנוסף, לכל אותם תהיות מצטרפת גם השאלה הכיצד לא ידע הנאשם את מספר הטלפון של החבר או את שם המשפחה שלו. החבר אשר העיד בבית המשפט אמר כי מספר הטלפון שלו ידוע לנאשם וגם שם המשפחה שלו.

19. יתרה מזאת, החבר מסר בתחילת עדותו **"...אני הורדתי אותו והלכתי"** (עמ' 14, ש' 32) ולאחר מכן שינה את גרסתו וטען כי **"הנאשם לא היה איתי ברכב. הוא הולך לבד לעבוד, הוא לא היה איתי ברכב"** (עמ' 15, ש' 4).

20. לאור כל האמור, איני נותן אמון בגרסת הנאשם. לפיכך, הגעתי למסקנה כי מי שנהג ברכב הוא לא אחר מאשר הנאשם עצמו ולכן אני מרשיע אותו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

21. **אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.**

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ד, 10 אפריל 2014, במעמד הצדדים